

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

7DE ÅRG.

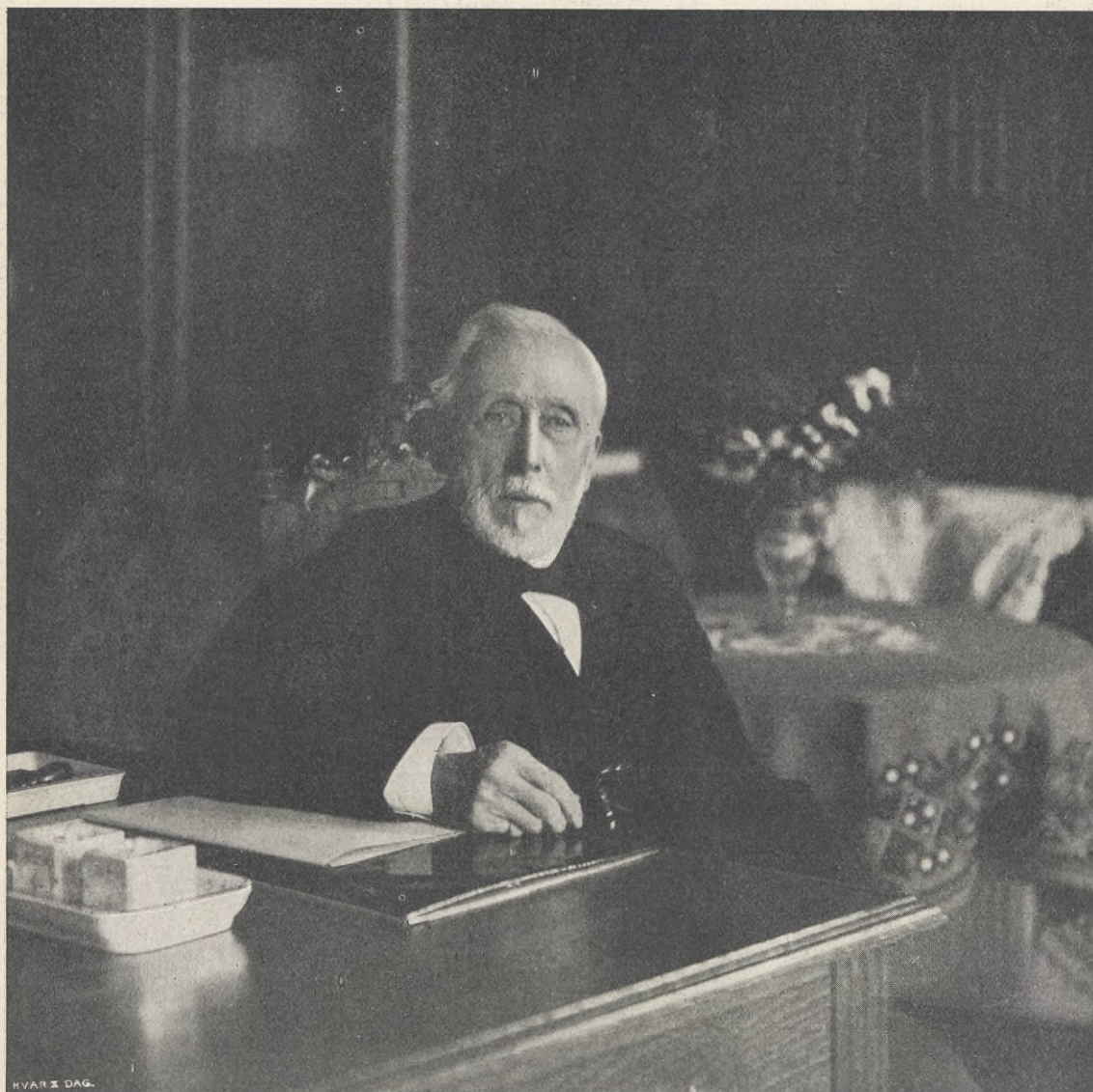
DEN 5 NOVEMBER 1905.

N^Ö 6

OBS. Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Johan Jakob Ekman. — Från konungens vistelse i Jönköping. — E. H. Rodhe. — Folkhögskolekursen på Sollerön — Svenska bilder för dagen. — Från svenska musik- och teatervärlden. — Brokigt utomlandsnytt. — Svensk-tyska traktaten. — Porträtt till händelserna i Ryssland. — Henrik Schück. — Parisermodernas höstkapelser. — "Två makar" af Carolus. — Veckans porträttgalleri. — Nyval till riksdagens andra kammare. — Frihetshymn.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

HVAR 8 DAG.

Foto. Jonason. Göteborg

Kliché: Kem. A.-B. Benkt Silfverparre Stålm.—Öbg.

J. J. EKMAN.

90 ÅR DEN 25 OKTOBER.

EFTER I DESSA DAGAR FÖR H. 8 D. TAGET PORTRÄTT.

JOHAN JAKOB EKMAN.

Med tillmötesgående af Red:s framställning, har generaldirektör SIGFRID WIESELGREN, med sin utmärkta skriftställarpenna nedskrifvit följande biografi.

Bland Göteborgs patriciska släkter af svensk eller utländsk börd, står den Ekmanska i första ledet. Den gör det ock med ålderns rätt, i ty att den redan på 1700-talet tillvunnit sig det erkännande, som sedermera i stigande grad kommit den till del. Sina anor drar den från en vermländsk bergsfogde; den är således också svensk.

Gustaf Henrik Ekman, kommerserådet, på sin tid en af stadens fäder, intog en dag år 1831 på sin firmas, Ekman & C:os, kontor, en sin 16-årig son *Johan Jakob*, som nyss genomgått Handelsinstitutet och nu skulle i praktisk verksamhet omsätta sina vunna kunskaper. Han gjorde det med den framgång att han redan sex år senare blef bolagsman i firman och efter nya sex år blef dess ledare. Men det förtroende han sålunda vetat förvärva sig, förde honom snart in i de kommunala bestyren. Han blef ledamot af ett stort antal styrelser, bland hvilka de som ledde Handelsinstitutet och stadens folkskoleväsende särskildt må nämnas såsom utmärkande för den riktning, hans intresse ansågs närmast omfatta; och då staden i följd af 1862 års nya kommunalordning första gången valde sina fullmäktige, blef han en af dessa och utsågs af dem till deras vice ordförande — ett uppdrag som förnyades till dess han år 1869 fick sig ordförandeplatsen anförtrödd. Då staden 1882 äfven fick en kyrklig representation, invaldes han ock i denna och blef kyrkfullmäktiges förste ordförande. Samma ställning kom honom ock till del i styrelserna för de stora järnvägsbolagen, som äga sin knutpunkt i Göteborg. Som vice ordförande tillhörde han länets hushållningssällskap i mer än ett fjärdedels sekel; och vid allmänna landbruksmötet i Göteborg 1873 var han mötets andre ordförande.

Det var rätt tydligt att en så uppuren kraft jämväl skulle tagas i anspråk för riksvårdande värf. Redan vid riksdagen 1856—58 ingick han såsom sin stads representant i borgareståndet. Men han hörde icke till fyrståndsrepresentationens vänner; en ny tid syntes honom kräva nya former icke minst i detta stycke, och då regeringen år 1863 framlagt sitt förslag till representationsreform omfattade han detta med lifligaste intresse. Det var ock han som i spetsen för 200 deputerade i november 1865 införde justitiestatsministern, friherre Louis de Geer uttalade den allmänna anslutning till regeringsförslaget, som af de från rikets alla landsändar utsända deputationerna så

kraftigt vitsordades. Och vid första valet till den nya riksrepresentationen insattes ock deputationernas taleman af Elfsborgs läns landsting i Första kammaren, där han i sexton år kvarstannade, sedan år 1874 dock i följd af det mandat, Göteborgs stadsfullmäktige då erbjudit honom. Från och med 1868 insatte honom kammaren hvarje år i Bankoutskottet, hvars ordförandeplats han med 1876 intog och behöll, till dess han år 1882 afsade sig riksdagsmannauppgiften. Då hade han ock bakom sig uppdraget att såsom ledamot dels i kommittén för utredning af frågan om rikets myntväsende och dels i 1872 års myntkommission i Köpenhamn deltaga i det viktiga arbetet för denna maktpåliggande frågas lösning.

Att han därjämte var ledamot af allmänna kyrkomötet år 1873 visar emellertid att hans borgerliga intressen icke undanträngt de kyrkliga. Man visste i sanning ganska väl att "intet mänskligt" var honom främmande. Då han år 1887 afgick från sin plats bland Göteborgs stadsfullmäktige kunde därför Olof Wijk under allmän tillslutning förklara att "arbetet för allt godt och ädelt varit bundet vid hans namn". Det var ej blott ett ord i afskedsstunden; det var det välgrundade vittnesmålet af ett helt samhälle, hvarinom arbetet för allt godt och ädelt sedan gammalt äger oföränderlig hemortsrätt.

I viss mening är ålderdomen en förödmjukelsens tid. Krafterna aftaga, man känner sig urståndsatt att fullfölja äfven de viktigaste, de käraste af sina uppgifter, man måste lämna dem åt andra, och man känner mer eller mindre djupt det förödmjukande häri. Men det yngre släkte, som nu öfvertagit dagens tunga och hetta, får icke se saken så. Det mäter uppmärksamt åldringens mångomfattande verksamhet och frågar sig tveksamt i hvad mån dess egen en gång skall förmå motsvara dennes. Därför känner det sig ock manadt att "hedra ålderdomen", att se upp till den gamle föregångsmannen och tacka honom för hvad han under sin arbetsdag åvägabragt. Den känslan var det som på Johan Jakob Ekmans 90-årsdag förde den nuvarande stadsrepresentationens, den nuvarande folkskolestyrelsens jämte så många andras sändeskap till den älskvärde gamles hem; grundtonen i allas yttranden måste ha varit just densamma: ett vördnadsfullt tack för ett uppoifrande föredöme, för en god och ädel lifsgärning i hemstadens och fosterlandets tjänst.

Sigfrid Wieselgren.

FRÅN KONUNGENS VISTELSE I JÖNKÖPING

28—30 OKTOBER UNDER BESÖK HOS DROTTNINGEN I SANNA. KONUNGEN TOG BOSTAD I RESIDENSET.

KONUNGENS ANKOMST TILL RESIDENSET I JÖNKÖPING åtföljd af Landshöfdingen frih. Palmstierna. Foto. Helm Jkpg.

60 år fyllde den 26 oktober Göteborgs stifts biskop, *Edvard Herman Rodhe*. Domkapitlet, läroverken, stiftets prästerskap samt Göteborgs Vetenskaps och Vitterhetssamhälle uppvaktade biskopen genom resp. deputerade, hvarförutom ett mycket stort antal enskilda ägnade sin hyllning.

*

Vi anteckna följande data:

Född i Esperöd, Lunds stift, studentexamen vid 16 års ålder, fil. kand.

Foto. Steen-Müller, Göteborg.

Skizsk: Bengt Silfverparre.

70, fil. doktor 71; teol. kand. 77, prästvigd s. år, pastorexamen 78, kyrkoherde i Karlshamn 79, kontraktsprost i Lister och Bräkne 82, kyrkoherde i Norrköping St. Olai 84, tjänstgörande e. o. kungl. hofpredikant 80, biskop öfver Göteborgs stift och kyrkoherde i Tölö sedan 88. Teol. doktor 93. Ledamot af riksdagens Andra kammare 92—93 och af Första kammaren sedan 94. Hedersledamot af Vetenskaps- och Vitterhets Sällskapet 89.

FOLKHÖGSKOLEKURSEN PÅ SOLLERÖN.

"Folkhögskolan till folket" är grundtanken för ett folkbildningsföretag, som i början af okt. omplaterats från Finland till Sverige. Det är s. k. folkhögskolekurser, som ambulera från den ena platsen till den andra och som vid nämnda tidpunkt börjat å Sollerön i Siljan för att i dagarne fortsättas i Mora. Vid kurserna, som pågå en till två månader på hvarje ställe, förekomma föreläsningar, diskussioner och prak-

tiska öfningar m. m. Ledare för det hela är rektor Uno Stadius (X) och medverkande bl. a. konstnären G. Ankarcrona och länsskolvaktaren C. A. Gustafsson.

Sedan "Verdandi" i Uppsala uppmärksammat dessa kurser och lär komma att ägna en diskussion åt desamma, må man hoppas att de omhändertagas af våra studenter, såsom förhållandet är i Finland.

Efter fotograf.

GRUPPFOTOGRAFI FRÅN FOLKHÖGSKOLEKURSEN PÅ SOLLERÖN.

Skizsk: Bengt Silfverparre.

SVENSKA BILDER FÖR DAGEN.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

X

Kliché: Bengt Sjöforsparre

HERTIGEN AF CONNAUGHT BESÖKER SVEA ART. REG:TES KASERN.

RYSKA POSTÅNGAREN I STOCKHOLM.
(Se nedan.)

Foto Edgren, Göteborg

GÖTA ARTILLERIREGEMENTES KASERN Å KVIBERG VID GÖTEBORG.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Firade nyligen 10-årsdagen af inflyttningen i det stora etablissementet.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

CHILENSKA ÖRLOGSFARTYGET »GENERAL BAQUEDANO» gästas f. n. Stockholm.

Ryska utrikesposten öfver Stockholm — se där en af följderna af den oerhörda järnvägssträjk, som i förra veckan utbröt i Ryssland. Generalpostdirektören i Petersburg låter därför befordra den till kontinenten och Amerika adresserade posten till Finland och därifrån pr båt öfver till Stockholm — en ofantlig omväg om försändelserna t. ex. äro adresserade till Österrike, Ungern o. s. v.

En liten lotsbåt, "Trall", i i hörande finska staten och medförande 67 postsäckar, anlände sålunda söndags nat den 29 okt. från Hangö till Stockholm. "Trall" hade på fredags f. m. fått order att lämna Helsingfors, men hade på vägen till Hangö blifvit fördröjd af snötjocka. I Stockholm hade helt naturligt extra anordningar vidtagits för ryska postens expedierande vidare och nere vid södergående tåget kl. 10,10 f. m. på söndagen, hvilket åter förde ryska posten bort från Stockholm, märktes själva generalpostdirektören von Krusenstjerna, som tillsåg, att allt gick i god ordning. "Trall" var under sitt uppehåll i Stockholm föremål för mycken uppmärksamhet från allmänhetens sida.

FRÅN SVENSKA MUSIK- OCH TEATERVÄRLDEN.

Foto. Lindbohm, Göteborg.

GÖTEBORGS ORKESTERFÖRENINGENS NYBILDADA ORKESTER under ledning af kapellmästare H. Hammer (X).
(Text å följande sida.)

Kliché: Kem. A.-H. Bengt Siljversparre Svanm—Udg.

Foto. Jonason. Gbg.

Kliché: Bengt Siljversparre Svanm—Udg.

TOR AULIN.

Den framstående och energiske musikern-dirigenten i Stockholm, firade nyligen sitt 25-årsjubileum.

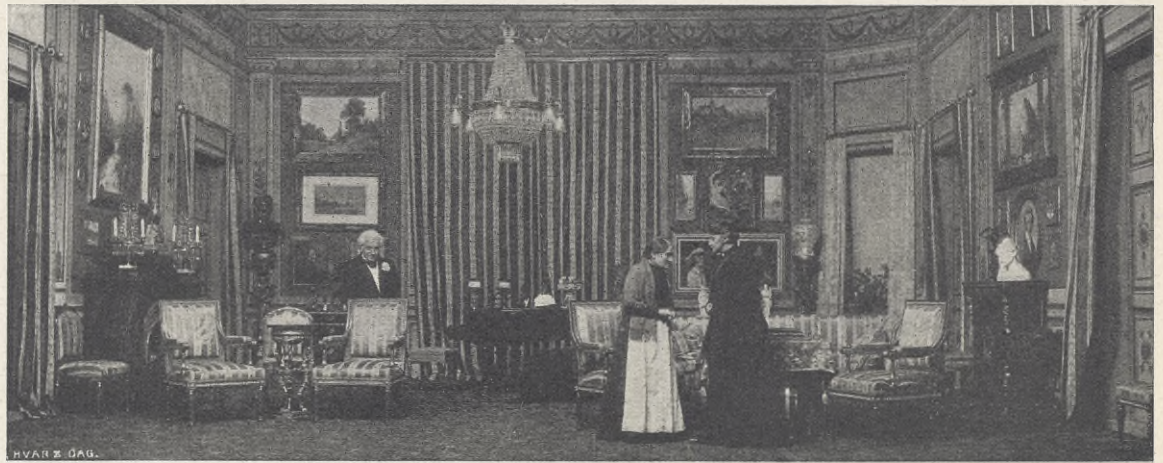

Foto. Wulff, Stockholm

DRAMATISKA TEATERNS SENASTE NYHET. Scen ur 1:sta akten af Lynggaard & Co.
(Text å följande sida.)

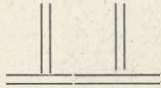
Kliché: Kem. A.-H. Bengt Siljversparre Svanm—Udg.

Göteborgs Orkesterförening. När vi i början af detta år lämnade en liten illustrerad anmälan om Göteborgs nya Konsert-hus uttalade vi vår förvissning om att frågan om anskaffande af en stående orkester skulle lösas lika tillfredsställande som den då ordnade lokal-frågan. Vår förvissning har ju som bekant redan blifvit till verklighet, och sedan någon tid tillbaka utföras hvarje vecka tvänne orkesterkonserter under ledning af kapellmästaren H. Hammer (från Lausanne, se porträtt och biografi årg. VI: 23). Då denna orkester utan tvifvel väckt stort och allmänt intresse ha vi velat visa en grupp-bild af densamma.

Att fälla omdöme om den nya orkesteren torde ännu vara lika svårt som olämpligt. En orkester af denna omfattning, äfven då den som här är fallet, är sammansatt af framstående musiker och i flera fall af verkligt eminenta förmågor, kan icke på några

veckor samselas till en enhetlig prägel, till den rent personliga klangfärg en dirigent kan förlåna i den mån orkesterarbetet fortskrider. Och hvilket arbete det är fråga om med tvänne nya program hvarje vecka, det bör hvar och en inse. Emellertid har utförandet i allmänhet varit förträffligt med alla hänsyn tagna, och i Göteborgs kulturella lif ha dessa konserter tagit ett djupt grepp — somliga säga alltför djupt. Men man må fatta alla musikvänners glädje öfver att äntligen i Göteborg återfinna ett verkligt musiklif.

Dramatiska teatern i Stockholm hade den 24 okt. premier på en dansk nyhet, "Lynggaard & komp", af Hjalmar Bergström, en social nutidsskildring, hållen i ironisk komediton, hvilken slog fullständigt an. Bland de uppträdande utmärkte sig fröken Ahlander som madam Ol-en — och kan H. 8 D. på sin fotografi öfver en scen i första akten visa hennes karaktäristiska yttre (x).

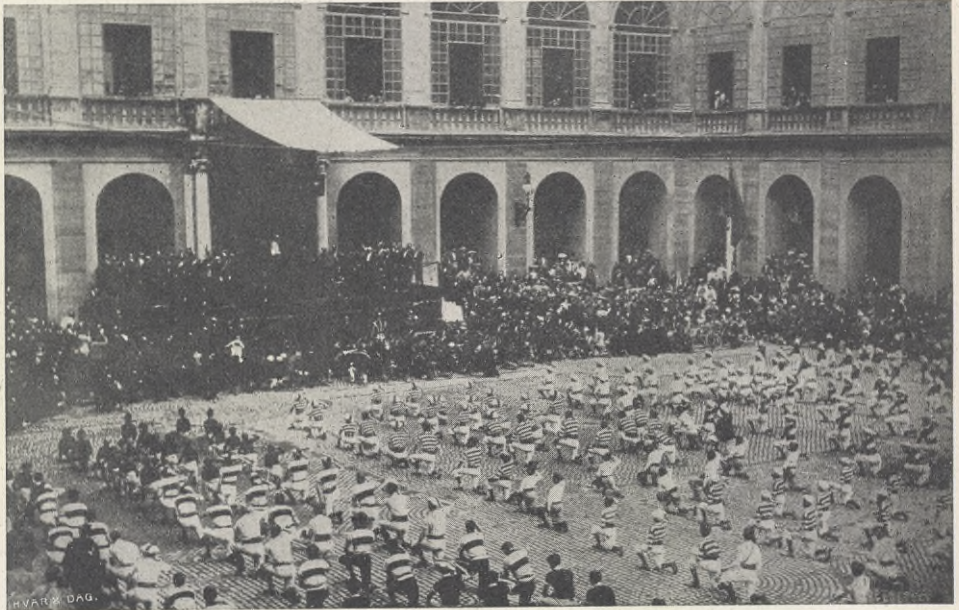

BROKIGT

UTOM-

LANDS-

NYTT.

EN UNIK SPORTFEST: Gymnastikuppvissning i Vatikanen för Påfven (synes under baldakinen).

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT I MADRID: I vagnen igenkännes presidenten vid konung Alóns högra sida.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

Älskö i Bengt Sjöförsparre.

PRESIDENT LOUBET I MADRID.

Presidentens (1) ankomst till Madrid, besvarande befolkningens hälsning; bakom synes konung Alfons (2). Med

detta besök återgäldar franske statschefen konungens besök i Paris nyligen och ligger ju otvivelaktigt bakom artigheterna ett politiskt närmande mellan de tvenne grannstaterna.

* * *

HÄROM DAGEN AFTÄCKTES I KRISTIANIA ETT MINNESMÄRKE ÅT HAPALD HÄRDRÅDE MEDELST TAL AF PROFESSOR YNGVAR NIELSEN.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

Älskö i Kon. A.-B. Bengt Sjöförsparre Sjöförsparre.

AFTÄCKNINGEN AF MOLTKE-STODEN I BERLIN I NÄRVARO AF TYSKA KEJSARPARET (X). Kejsaren nedlägger sin krans.

SVENSK-TYSKA TRAK-
TATEN.
SVERIGES UNDERHANDLARE.

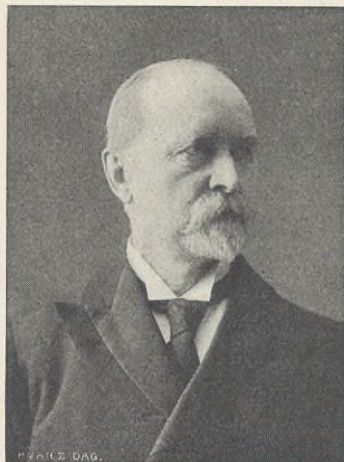
E. A. GÜNTHER.

L. DOUGLAS.
Ordförande.

P. A. H. CAVALLI.

W. THAM.

E. J. LJUNGBERG.

I dessa dagar påbörjas i nya Riksdagshuset i Stockholm de synnerligen viktiga underhandlingarne mellan svenska och tyska delegerade rörande en handels- och sjöfartstraktat mellan Sverige och Tyskland.

De svenska underhandlarne äro landshöfdingen greve *L. Douglas*, ordf., bruksägaren *Wilhelm Tham*, riksgäldsfullmäktiges ordf., jur. dr. *P. A. H. Cavalli*, chefen för patent- och registreringsverket öfverdirektören *E. A. Günther*, och disponenten vid Stora Kopparberget *E. J.*

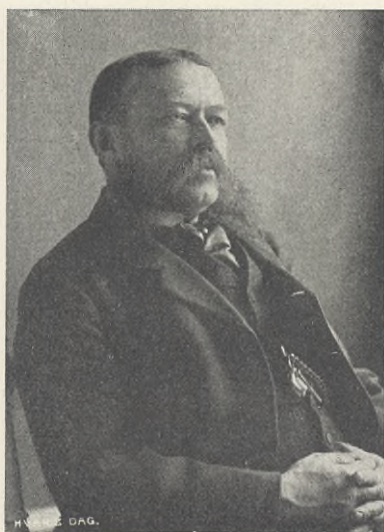
Ljungberg. Sekreterare äro kanslisekreteraren greve *Bengt Oxenstierna* och kontrollören i tullverket *C. Hultgren*.

De tyska underhandlarne äro:

Excellensen von *Koerner* (se porträtt här nedan), der vortragende Rat im Auswärtigen Amt Geheimer Legationsrat *Johannes*, der vortragende Rat im Reichsschatzamt Geheimer Ober-Regierungsrat *Blau*, der vortragende Rat im Reichsamt des Innern Geheimer Regierungsrat von *Schönebeck*,

der vortragende Rat in Finanzministerium Geheimer Oberfinanzrat *Bonnenberg*, der vortragende Rat im Ministerium für Handel und Gewerbe Geheimer Ober-Regierungsrat *Lusensky* samt der vortragende Rat im Ministerium für Landwirtschaft, Domänen und Forsten Geheimer Ober-Regierungsrat «app.

Äf dessa lära dock icke mer än fem komma att arbeta samtidigt. De tyska underhandlarne äro åtföljda af tre sekreterare och af 2 kanslitjänare. Efter allt att döma, komma förhandlingarne att draga långt ut på tiden.

H. S. Dns STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Sjöförsparre.

EXCELLENSEN VON KOERNER.
De tyske delegerades ordförande.

PORTRÄTT TILL HÄNDELSENA I
RYSSLAND.

TVENNE OFFER FÖR REVOLUTIONS-
RÖRELSEN.

GREFVE SERGEJ
WITTE.
Utnämnd till ministerpre-
sident.

GENERAL TREPPOFF.
Petersburgs generalguvern.

Enligt förhjudande vid tidningens prässläggning skulle dessa tvenne blifvit mördade.

AMIRAL BIRILEFF.
Sjöminister.

Då i dessa dagar en af de förnämsta märkesmännen på vår andliga odlings område firar sitt halfs sekeljubileum, må det vara på sin plats att här med ett par ord antyda arten af professor *Henrik Schücks* verksamhet.

Efter teckning. HENRIK SCHÜCK.

Det är ju framför allt åt litteraturhistorien, som han ägnat sina krafter. Men han vände sig ej genast till den svenska litteraturen, som ju har gjort honom mest känd inom vidare kretsar, utan han begynner med ett omfattande studium af den engelska renässansens litterära historia, under hvilken tid han vistades på engelsk botten. Hans gradualafhandling bär titeln "Hufvudriktningarna inom femtonhundratalets engelska renässanslitteratur" (1882). Och som en frukt af dessa studier får man betrakta hans arbete öfver Shakespeare, "William Shakespeare, Hans lif och verksamhet. En historisk framställning". (1883—84) som först sätter kronan på studiet af den engelska renässansen och som belönades med en ränta från Kung Oscars jubelfestdonation.

Men sedan den unge forskaren på detta sätt förvärfvat sig en bred vetenskaplig bakgrund för en synnerligen viktig period och därför belönats med docentur i litteraturhistoria i Lund år 1882, börjar hans omfattande arbete på att skapa en historia om Sveriges kultur under medeltiden och renässansen. Efter att ha utgett en del svenska visböcker, tillsammans med A. Norén från 15 och 1600-talet, vidare en del samlingar och äldre skrifter, följde år 1890 det första stora verket på svenskt område, nämligen "Svensk Litteraturhistoria. Band I. Medeltiden och reformationen.", hvarmed bryggan mellan hans utländska och inhemska forskning var slagen.

Men resultatet af detta arbete ingick sedan, dock i betydlig omarbetning i det välbekanta verk som gemenligen kallas Illustrerad svensk litteraturhistoria af Schück och Warburg, och där Schück författat första delen, som afhandlar Sveriges litteratur ända till frihetstidens början. Under tiden hade han 1890 utnämnts till professor i Lund, hvarifrån han 1898 mottog kallelse till Uppsala.

Men härefter vänder han sig åter till andra länder och till andra tider, då han begynner intet mindre än en "Världslitteraturens historia" (dock endast dikten i bunden form), hvars första del "Antiken" utkom år 1900. Denna har sedermera följts af tvenne delar, som behandla den israelitiska historien, hvars tredje och sista del snart väntas föreligga färdig.

Men dessutom har han författat talrika smärre uppsatser, som delvis samlats i de kända volymerna "Ur gamla papper" och dels tryckts i tidskrifter och olika sällskaps skrifter. Mest anmärkningsvärda bland dessa äro kanske de upprepade bidragen till Kellgrens karaktäristik.

Det torde nog af ofvanstående framgå, hvilken oerhörd och häpnadsväckande alstringskraft som är denne författare förunnad och hvilken oerhörd energi, som måste ligga bakom ett dylikt till sitt omfång

och till sin art så pompöst arbete. Medan de olika verken om den engelska litteraturen uteslutande ha en historisk och specialvetenskaplig karaktär, har ju däremot särskildt hans behandling af den svenska litteraturen blifvit en märkessten i vår odlings historia. Innan han skred till verket på dessa nästan obanade områden, hade dock S. Klemming företagit storartade samlingar af både handskrifter och tryckta verk, hvilka naturligtvis i hög grad underlättade forskarens arbete. Och dessutom förefanns inom dansk vetenskap ett stort arbete af Rosenberg "Nordboernes Aandsliv". Men det verk, som varit mönstret för särskildt det Schück-Warburgska arbetet, är den tyske författaren Hettners berömda och i sitt slag oöfverträffliga historia om Englands, Tysklands och Frankrikes litteratur under 1700-talet. Och Schück har i lika hög grad som Hettner visat sig vara mäktig konsten att historiskt skildra alla de olika grenarna af kulturen. Ty Schück gör i främsta rummet skal för namnet litteraturhistoriker. Och hans verksamhet kom därför som en hälsosam reaktion mot den öfverdrifna estetiska behandlingen af litteraturen. Schück äger inom detta arbete i hög grad historikerns förmåga att samlas och sofra sina källor och att sedan med en snillrik syntes kombinera de skiftande historiska fenomenen, ur hvilka de olika diktarterna och diktarna växa fram.

Hans bästa verk ge läsaren känslan af, att författaren på ett fullkomligt arkitektoniskt sätt lagt grunden för sina åsikter och teorier, på hvilka han sedan reser spann efter spann af tankar och idéer. Det faller af sig själf, att stundom den psykologiskt-estetiska analysen af de olika diktarindividualiteterna med detta massiva förfaringssätt bli allt för tunga och kanske djupare sedda än de någonsin varit. För att nå fram till detta resultat begagnar han sig af alla hjälpvetenskaper: religionshistoria, filologi, arkeologi, medan däremot filosofen är främmande för honom och hans reaktion mot tiden förut således gått ett steg för långt.

Då han nu behandlade antiken, bröt han med sin föregående kulturhistoriska metod och inskränkte sig till att skildra dikten i bunden form, hvarigenom en del af antikens underbaraste skapelser som t. ex. Platos prosdikter måste lämnas åt sidan. Hvad beträffar den israelitiska historien, ligger det i ämnets natur, att det vetenskapliga bedömandet måste lämnas åt de ytterst få sakkunniga krafter vi äga på detta område, men det är ju själfklart att författaren icke här kan vara så nyskapande, då behärskaudet af språket icke står honom till buds.

I dessa yttersta dagar har det i den för öfrigt danska "Världskulturen" tillkännagifvits, att professor Schück skall behandla medeltidens kultur, något som bör motses med glädje, då han därmed åter är inne

Efter fotograf. Klisché: Bengt Skjerveparre. HENRIK SCHÜCK 1875.

på sitt speciella område, hvilket väl är medeltiden och renässansen. Den omisskandigheten, att Schück är mera främmande för modär litteratur, må icke tillräknas honom som brist, ty han har i alla fall under sitt författarskap genomvandrat större rymder och brakt hem större skatter än de alla flesta, och måste därför utan all gensälgelse betraktas som vår yppersta nu levande litteraturhistoriker.

C. D. Marcus.

PARISERMODERNAS HÖSTSKAPELSER.

Vår korrespondent i Paris sänder oss en del fotografier tagna vid kapp-
löpingarna i Chantilly häromdagen och visande några af de där mest upp-
seendeväckande toiletterna utgångna från Paris förnämsta etablissement. Vi
hoppas de skola tillvinna sig våra läsarinners intresse.

○ **BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG!** ○

*Inträffar eller kommer vid visst tillfälle något af större allmänt
intresse att inträffa på Eder plats äro vi tacksamma i förra fallet
få omedelbart emotse fotografi och notis, eller i senare fallet
blifva i god tid förut underrättade.*

Det ringde i telefonen.

Så förgäfligt att det skulle ringa nu, då jag, efter en mängd sjukbesök under förmiddagens lopp, nysst med den bästa aptit inmundigast min middag och just satt mig tillrätta i mitt soffhörn med min tidning i handen och en nytänd cigarr i ena mungipan.

Det befanns naturligtvis åter vara ett sjukbud. Och med en resignerad suck lämnade jag följaktligen både cigarr och tidning och föfogade mig åstad.

Om en stund befann jag mig på ort och ställe. Det var ett hem i ett gammaldags hus någonstades på Ostermalm. En ung man trädde mig till mötes i tamburen och presenterade sig såsom revisor Å. samt gick utan några vidare ceremonier före mig in i våningen, visande mig vägen till sjukrummet.

I en bädd låg en ung kvinna. Det bleka ansiktet var ett af de älskligaste jag någonsin skådat. Det var kanske ej egentligen vackert — därtill var det ej nog regelbundet — men det var ett så rent och varmt uttryck däri. Det var ögonen som talade. Sällan har jag sett ett par så djupa underbara ögon. De riktades på mig ett ögonblick liksom för att önska mig välkommen och det kom därvid ett matt leende öfver de bleka dragen. Sedan vändes de åter mot maken med ett uttryck af den innerligaste hängifvenhet.

Han å sin sida tycktes, åtminstone i sitt yttre, ej äga något, som kunde berättiga till varmare sympati. Han var hvarken ful eller vacker, men ansiktsuttrycket antydde inbundenhet och fåordighet och tillika ej så liten tungsinthet. Ett par tämligen vanvårdade, slokande mustascher bidrogo i sin mån att gifva hans yttre något melankoliskt. Jag undrade på, om detta ansikte kunde le och hur det då skulle se ut.

Dock låg det något rent af kvinligt vekt och mjukt i hans rörelser, då han sakta strök med handen öfver sin hustrus panna och lade kuddarne bättre till rätta under hennes huvud.

Emellertid, jag hade ju ej kommit hit för att göra psykologiska studier, och de iakttagelser jag nu nedskrifvit gjordes i förbigående och på några ögonblick. I stället påkallade den sjuka all min uppmärksamhet.

Ack, jag såg allt tör väl att här ej var mycket att göra. För hennes onda — som befanns ha varit allt från barndomen — fanns ej någon varaktig bot. Min undersökning behöfde därför ej bli synnerligen långvarig. Men medan den pågick kände jag mannens blickar forskande riktade på mig, liksom sökte de utleta mina innersta tankar. Men jag ansåg mig ej redan nu böra yppa något.

Det läkemedel jag förordnade afsåg också endast att i det längsta uppehålla lifvet. Och efter fullbordadt värf sade jag farväl med löfte att återkomma.

Revisorn följde mig ut i tamburen.

— Jag tyckte mig förstå, sade han, att doktorn anser det ej finnas något hopp. Är det ej så?

Jag måste bejaka frågan, dock med förklaring att jag trodde mig kunna någon tid hålla hans hustrus motståndskraft uppe.

— Ja, ja sade han något otåligt, det är ju ej annat än hvad jag vetat förut. Jag är emellertid doktorn tacksam för hvarje lindring, som kan beredas hen. Men det är nog bäst att hon får veta allt.

Sedan besökte jag åtskilliga gånger det lilla tysta hemmet och fann den unga hustrun allt jämt lika blid och mild och tålig — honom allt jämt lika fåordig och till utseendet oberörd af den skilsmässa som förestod.

Ty det kunde ej undgå uppmärksamheten att sjukdomen gjorde framsteg. Jag motsåg, ej utan bäfvan, den stund, då min konst ej längre skulle mäktas ens för ett kort tillfälle, lifva upp den sjukas krafter.

Nästän utan att märka det hade jag allt mer fäst mig vid dessa två till det yttre så motsatta naturer, hvilka dock syntes så helt harmoniera med hvarandra. Jag erfor i deras närhet en känsla, som jag tror mig kunna likna vid sjömannens, då han efter stormen

ute på hafvet når den trygga hamnen. Det föreföll mig som om steget öfver detta rums tröskel öfverte mig in i en helt annan värld, fullkomligt olik den jäktande, förkonstlade värld, i hvilken jag eljest hade att röra mig. Här var allt så lugnt och enkelt, så tvångfritt och naturligt. Kanske var det hennes, den sjukas, förtjänst. Dock, denne tyste, inbundne man bidrog ock, underligt nog, att öka trefnaden. Ty det är ju ej sagdt att man finner sig väl därför att det talas mycket. Och till denne kunde jag tala öppet och förtroligt så som till ingen annan — ej ens mina s. k. intima vänner.

Hvad som ock förvånade mig var det lugn, hvarmed denna unga kvinna med öppna ögon gick emot en snar död och hvarmed hennes man motsåg denna händelse. Var det blott resignationens lugn? Skeptiker af naturen, var jag mest böjd för denna åsikt. Men jag måste dock för mig själf erkänna att här måste vara mer än resignation.

Vid ett af mina besök hos dem ringde det på tamburklockan och om en stund förde revisorn in i rummet en liten liflig, något korpulent dam, som han föreställde mig såsom sin svärmor, fru B. Med kyssar och smekningar hälsade hon på sin sjuka dotter, som med synbar glädje bad henne vara välkommen.

— Ack, herr doktor, hvad jag är gränslöst tacksam för allt hvad ni gör för mitt stackars barn, började den nykomna. O, ingen kan ändå känna så som en mor. Min förtviflan, herr doktor, min förtviflan, då jag tänker på att mitt lilla barn ändå kanske snart ska ta's bort ifrån mig! Men en mor hoppas ändå i det allra längsta och jag vill så gerna tro, att doktorn kanske i alla fall kan göra henne frisk. Mitt lilla söta, söta barn, inte vill du väl gå bort och lämna din stackars mamma ensam här i världen? Nej, det vet jag att du inte vill, ty hvad skulle det sedan bli af mig? — Ja, jag har ju Ebba förstås, och hon är en rysligt snäll och god dotter, men ingen kan dock ersätta dig. — Af fem döttrar, herr doktor, fem döttrar, tre döda. Tänk att på en genomgått sådant och ändå inte synas vara nog pröfvad!

Här kommo tårarne i ögonen på modern och hon böjde sig åter ned och kysste dottern.

— Lilla mamma, sade denna, tack för allt, allt hvad du offrat och lidit för mig. — Doktorn kan ej tro hur mycket mamma har gjort för mig och mina syskon. Det finns ingen sådan mamma i världen.

— Och det finns ej heller en sådan dotter i världen, som hon, svarade modern. Ingen, ingen håller hon så mycket af som sin mamma, är det ej så, lilla Mia? Ja, det förstås, du håller ju mycket af din Henrik, som är så god och omtänksam och vill dig så väl, men nog tycker du väl åtminstone lika mycket om mig som om honom?

Den sjuka slapp att svara, ty hon fick ett plötsligt anfall åt hjärtat och låg där ofsvimmad. Modern, förskräckt och uppjagad, kastade sig under häftiga snyftningar öfver henne, högljudt anklagande sig själf för att ha dödat sitt barn — medan mannen, snabbar än tanken, grep en flaska eau de cologne och därmed fuktade sin hustrus panna. Genom förenade bemödanden lyckades vi snart åter väcka den ofsvimmade till medvetande. Och jag fann mig nödgad att erinra modern om att det var synnerligen nödvändigt att undvika häftiga sinnesrörelser.

— Ack, ni måste förlåta mig att jag ej förmår lägga band på mina allt för starka känslor. Men förstår ni en mor är nu en gång en mor.

Efter åtskilliga smeknam åt dottern vände hon sig så åter till mig och började en skildring af sitt leifvernes historia och när jag om en stund vid en lämplig paus reste mig för att gå visste jag mer där om än jag hittills inhämtat rörande de två makarna, som jag redan då ofta besökt.

En afton, då vi tre åter voro ensamma, yttrade

den sjuka: — Henrik, du har gjort mig gränslöst lycklig. Om du visste hur jag tackar dig!

Och han, den stele, oföränderlige, var i ett nu förändrad. Jag vet mig ej ha sett ett ansikte så strålande af lycka. Utan ett ord böjde han sig ned och kysste henne.

Sedan var han åter densamme. Han strök henne öfver pannan och sade, vänd till mig: — Ser doktorn, hon har alltid varit en liten toka.

Fortare än jag väntat kom döden. En afton kort därpå, då jag åter trädde in i det lilla hemmet, kände jag instinktmässigt att det fruktade och väntade redan inträffat. Det kunde ju ha varit inbillning; men då revisorn kom emot mig, visserligen lugn och kall som vanligt, såg jag i ett ögonblick allt. En främmande skulle kanske ej hos honom märkt någon förändring. Men jag var ej främmande. Och jag, jag såg framför mig en — bruten man. Han talade med ett par ord om hvad som händt och jag tryckte hans hand till visande af mitt deltagande.

Från det forna sjukrummet hördes högljudd gråt och klagan. Jag gick dit, följd af revisorn.

Där låg den döda på sin bädd, blek och orörlig. Öfver henne lutade sig en kvinnogestalt, skakande af snyftningar, som afbröts af utrop, sådana som: "Min egen älskade Mia!" "Lilla rara barnet mitt är du verkligen död!" "Mia, Mia, vakna!", "Ser du ej mamma, hur förtviflad hon är?"

Men dottern svarade icke, och de händer, som brukat besvara moderns smekningar, lågo nu orörliga. Några ögonblick såsåg jag stumt detta hjärtslitande skådespel.

— När skedde det? frågade jag revisorn.

— För en timma sedan. Hon bad mig hälsa er. Det är bra underligt med oss människor. Här såg jag framför mig två slags sorg: mannens, makens — en sorg, som kanske var för skygg eller för stolt eller för djup att taga sig några uttryck, och som i allt fall försmådde sådana, och hennes, moderns, en sorg som ju var uppriktig och sann, men ej kunde undvara dessa häftiga utbrott. Jag förstod att hans sorg skar oändligt mycket djupare sår än hennes och ändock led jag mindre vid tanken på den förra än vid anblicken af den senare.

Sakta lade jag min hand på moderns axel och yttrade några deltagande ord. Hon vände sig till mig och efter ett kort utrop af igenkännande kom där en ström af ord, riktade till mig. Det var om en mors förtviflan, en mors känslor, djupare och smärtsammare än någon annans, om en oersätlig förlust o. s. v. Och jag såg att det lättade henne att få meddela sin sorg åt någon annan och jag sökte att då och då inflika något ord såsom uttryck för mitt medlidande.

Och under allt detta stod mannen tyst och slutet med ögonen ofärligt fästa på den döda. Slutligen gick han fram till hennes hufvudgård, ordnade med varsam hand hennes hår, vände hennes ansikte mot dagern och knäppte hennes händer.

— Se, sade han, är hon ej skön?

Moderns uppmärksamhet vändes härigenom bort från mig — kanske var det ock till någon del revisorns afsikt — och jag kunde ej undertrycka en suck af lättnad. Ty hvarje ord jag yttrat till den sörjande kvinnan tycktes endast gifva ny näring åt detta flöde af förtviflade utrop.

Nu vände hon sig i stället åt annat håll.

— Ja, ja, det var snällt af dig, Henrik, att tänka litet på det yttre också, efter som doktorn är här. Den som sörjer såsom jag hinner ej tänka på sådant. O, visst är hon vacker, hon är ju en ängel. Ja, det var hon redan förut, men nu är hon en verkiig ängel. Ack, ack, det är ju hvad jag alltid sade att Mia var alldeles för god för att få leva. Männ tro, om du förstår, Henrik, hvilken skatt det är du förlorat i henne? Jag är så rädd för att du ej älskat henne riktigt, så där innerligt, varmt, utsägligt älskat, som hon, hon allena förtjänade?

För att han ej skulle behöfva svara, åtminstone i min närvaro, hostade jag nu till och anmälde att jag måste gå.

Och när jag i dörren vände mig om för att kasta en sista blick på den döda, belyste aftonrodnaden hennes fridfulla ansikte, omkransadt af svarta lockar. Han hade rätt, hon var verkligen skön.

— — — —

Några år hade gått. Jag befann mig en dag på en ångbåtsresa öfver Mälaren. Vädret var det allra härligaste, hvarför de resande för det mesta uppehöll sig på däck. Det var ett lifligt pratande rundt omkring och glädjen tycktes vara allmän. Hvem skulle ej känna sig väl till mods en sådan dag och med denna vackra natur omkring sig!

Jag fäste mig särskildt vid ett större sällskap herrar och fruntimmer längst borta på akterdäck. Munterheten var ibland dem högljuddare än på andra håll utan att därför verka störande. En medelålders korpu-lent herre med jovialiskt utseende var tydligen rolig-hetsministern. Han behöfde knappt öppna sin mun förr än han lönades med glada skratt och bifallsord.

Plötsligt reste sig ett af fruntimren och lämnade platsen och gick fram till mig.

Nej, se herr doktorn, det var då riktigt roligt!

— Åh, se fru B., ja, det var verkligen angenämt svarade jag i min ordning.

Frun slog sig ned bredvid mig. Och jag kunde knappt tillbakahålla ett leende, då jag i tanken jämförde detta pigga, muntra, blomstrande anlete med det förgråtna och af sorg vanställda, som hon visat vid sin dotters dödsbädd.

Ett samtal var snart i gång.

— Ja, ja, det var ett sorgligt tillfälle, herr doktorn, då vi sist råkades. Min egen lilla Mia, henne glömmar jag aldrig. Det är en sorg som aldrig läks. Det är moderssorg, ser doktorn.

Här kommo tårarna fram.

— Men man får ju ej alltid gå och hänga läpp och se sorgsen ut. Man har ock andra att tänka på än de döda. Nu har jag här min lilla Ebba och hennes man — jag måste presentera dem för er vid tillfälle — han har helt hastigt fått ett stort arf, så att de äro rika nu. Nu äro vi och en hel hög most-rar och kusiner till dem stadda på en turistresa ge-nom landet. Bra snällt af Ebba att ta sin gamla mamma med. Det skall verkligen bli förtjusande.

— Ja, min måg revisorn, ja. Doktorn har således ej hört — —? Jo, han dog för ett par år sedan ej så långt efter min lilla Mia. Det är en sorglig historia, det är då visst och santt. Jag får erkänna att jag ej förstår det. Hur kan en frisk, stark karl, i sina bästa år ha så litet mod och lifsglädje — ja, jag ville nästan säga så litet allvar och känsla af lif-vets ansvar? Men jag har ju ej rätt att döma.

— Nej, nej, inte må doktorn tro något så för-skräckligt. Inte tog han lifvet af sig inte: Men han bara liksom tynade bort. Det var en besynnerlig människa den här Henrik, jag var ändå i håll med honom flera gånger för att förmå honom att fatta litet kurage och att gifva om sig men det var som att tala till en vägg. Jag vill inte gärna tala om mig själf, allra minst framställa mig själf såsom något föredöme, Men jag gick verkligen så långt af välvilja för honom. Käre Henrik, sade jag, se på mig, se hur man kan och bör bära en sorg. Fyra dottrar, oändligt dyrbara för mitt hjärta, har jag förlorat och är ändock den jag är. Och jag säger, att om t. ex. min gubbe, som är så mycket äldre än jag, snart skulle falla ifrån, san-nerligen om jag skulle afslå ett någorlunda antagligt anbud, så roligt tycker jag det är att vara gift. Men som sagdt, det var förgäves. Han bara log och nickade till svar — ty han blef likasom blidare och vän-ligare för hvar dag som gick — och tackade för min välmening. För öfrigt skötte han sin tjänst som van-

ligt, och då han ej var på ämbetsrummet, så var han hemma, ty att söka något sällskap kunde ej falla honom in. Så en middag, då han kom hem från sitt arbete, sätter han sig i sitt soffhörn, knäpper armarna öfver bröstet och tycks slumra in. Hans gamla Lena, husjungfrun, kommer en, två, tre gånger och talar om att middagen är färdig. Han rör sig icke, svarar icke. Det var slut. Så dog han, utan ett ord, utan en suck, ensam och oförstådd, ungefär som han lefvat.

— Men *en* tör väl ändå ha förstätt honom — jag menar hans hustru.

— Ja, kanske, men jag tviflar därpå, så inbunden och sluten som han var. Jag enfaldiga toka, trodde verkligen något dit åt ändå, när jag såg honom efter Mias död bara gå omkring — bara gå omkring där hemma ungefär som han letat efter något och jag sade därför till honom: Henrik, kom i häg, att, om du också har förlorat Mia, så har du alltid mig att öppna ditt hjärta för och hvem skulle vara dig närmare än din egen Mias mor? Och han nickade, log och tackade — det var allt. Och häraf tycker jag mig kunna dra den slutsatsen, att han rakt ej hade något behof af förstående.

Jag kunde ju ej betvivla riktigheten.

— Det faller sig därför också litet svårt, fortsatte den meddelsamma frun, att tänka sig att han dog af saknad och sorg efter Mia. Det är många som ha sagt så och jag har naturligtvis ej velat motsäga dem, ty om någon varit värd att sörjas så, så var det väl min Mia. Men min enfaldiga tanke är den att han dog egentligen af tungsinthet och mellankoli, hvarför han alltid haft stora anlag, men som tog öfverhanden, när han ej längre hade en hustru, som kunde hålla den borta. Doktorn skulle ha sett honom vid Mias begrafning. Inte en tår, inte ett ord af sorg. Jag, stackars kvinna, jag däremot grät, grät som ett barn, ja, jag vet mig sällan ha gråtit så hejdlöst och alla människor voro omkring mig och visade mig deltagande, men honom brydde sig just ingen om, och han tycktes minsann ej håller fråga mycket därefter. Men det förstås, nog sörjde han på sitt sätt, men inte

var den sorgen i och för sig så svår, att han dog af den inte, det är min fulla övertygelse.

— Kanske han inte ens älskade sin hustru? vågade jag framkasta.

— Så doktorn talar! Den skulle väl ha varit en riktig sten, som ej skulle hållit af henne. Nog gjorde han det alltid, fast på sitt vis — så där besynnerligt. Men så särdeles mycket bevändt därmed var det nog inte. Men, inföll hon efter en stunds tystnad, det är i alla fall underligt, att så besynnerlig och otillgänglig han än var, kunde man knappt låta bli att hålla af honom, och det allra underligaste var att Mia, min egen lilla Mia, älskade honom så, att jag ibland nästan fruktade att han undanträngt mig, som dock var hennes mor. Näja, det vet jag då var omöjligt —

Här afbröts vårt samtal, därigenom att den språkamma frun blef kallad tillbaka till sitt sällskap. Och jag för min del fann för godt att draga mig tillbaka.

Då jag åter kom upp på däck hade solen gått ned och luften var sval och frisk. Månen lyste öfver det spegelblanka vattnet och öfver dess yta gled silfrade dimmor fram i fantastiska gestalter. Fartygets däck var tyst och öde. Blott svagt hördes nedifrån restauranten sorlet af glada röster. Jag njöt af denna tystnad och denna naturens drömmande skönhet.

Och oupphörligt stod en bild fram för min inre syn. Det var två lugna anleten, det ena med dödens frid öfver dragen och omkransadt af svarta lockar och det andra med ett uttryck, som jag ej förmår beskrifva. Och öfver båda låg skimret af aftonrodnad. — Men oupphörligt byttes bilden i en annan: de slutna ögonen öppnades och den mörklöckiga log mot den andre, log så ljuft som om hon velat lägga hela sin själs oändliga hängivenhet i detta enda leende. Och den andre log och strålade af lycka. — Men så var taflan åter densamma som förut. Och jag hörde i min inbillning främmande, hårda röster, som sade: — Godt för henne att ha fått sluta sitt sorgliga, enformiga lif. Och så detta: — Se hvilken hårdhärtad karl! En tår eller ett par hade han åtminstone kunnat fälla vid hennes graf.

Efter fotografi.

UPPFÅNGADE RYSKA MINOR I KINESISKA HAFVET. Japanska sjömän ha upptagit en hel del af dessa för sjöfarten på Ostasien i hög grad vådliga minnen från kriget och landat dem i Dalny, därifrån vår fotografi är tagen.

Kitchin: Kem. A.-B. Bruget Sjöförsvarse Sthm.—fåg

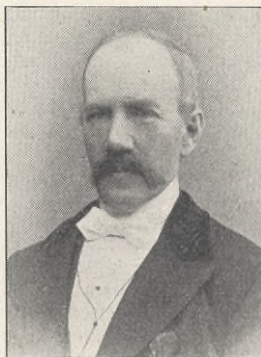
C. LUNDIN.

80 år fyller den 12 nov. skriftställaren Claës Lundin i Stockholm.

H. WIESELGREN.

70 år fyller den 2 nov. f. bibliotekarien Harald Wieselgren i Stockholm.

G. R. SCHLYTER.

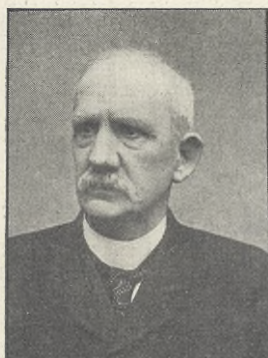
Den 24 okt. fyller lektorn Gustav Ragnar Schlyter i Kar skrona 60 år. F. i Stockholm, stud. ex. 63, fil. dr. 68, doc. 69, lektor vid h. allm. lärov. i Karl. kr. sedan 72. Led. af Landskr. förs.-råd 75-01, v. ordf. 80-01, undv.-insp. v. skola 82-01, led. af hälls. v. n. 79-94, ordf. 86-94, stadsf., suppl. i Blek. l. landst. Skriftställare.

J. F. M. HAMNSTRÖM.

Den 25 okt. fyller dir. Johan Fredrik Magnus Hamnström i Skara 50 år. Stud. ex. 77, utex. fr. Ultuna 79, efter lär. o. lektors förordn. förest. sed. 84 f. Skarab. l. landtm.-skola, sed. 04 förest. f. statens utb.-anst. af mjölk kontr., assist. Led. af stadsf. o. drätselk., ordf. i fattigv.-styrelsen.

(Utförligare text å följande sida).

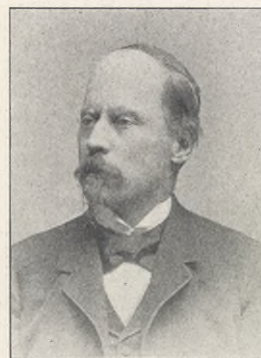
C. A. SJÖCRONA.

Landshöfding C. A. Sjöcrona fyllde den 23 okt. 70 år. Stud. ex. 53, fil. dr. 59, v. häradsh. 64, expeditionsschef i civildep. 71-79, landshöfding i Skaraborgs län sedan 79. Led. af Riksdagens F. K., af flera kyrkomöten samt af ett stort antal kommittéer. Biografi med helsidesporträtt i ärg VI:15.

E. F. OUCHTERLONY.

Den 14 sept. fyller tvillingbröderna Emil Fabian och Ernst Ulrik August Ouchterlony 65 år. Emil Fabian Ouchterlony, f. d. revisor i k. Järnvägsstyrelsen, stud. ex. 58, kameralex. 60, o. bokhållare i järnvägsstyrelsen 63, kammarförvandt 70, revisor och förestånd. för revisionskontoret 73, afsked 05. Ernst Ulrik August Ouchterlony, jägmästare, studentex. 58, ex. jägmästare i Jönköpings län 62, i Kristianstads län 64, jägmästare i Östra Jemtlands revir 67, afsked 05.

E. U. A. OUCHTERLONY.

S. W. SUNDELIUS.

Överstelöjtnant Salomon Wilhelm Sundelius i Luleå fyllde den 17 oktober 55 år. Underlöjtnant vid Bohusläns regemente 69, major 99, öfverstelöjtnant vid Norrbottens regemente 02, tillförordn. regementschef 05.

G. U. HOLM.

Läroverksadjunkten, fil. dr. Gerhard Ulrik Holm i Skara fyllde den 27 okt. 65 år. Född i Norrköping, stud. ex. 61, fil. dr. 72, läroverksadjunkt i Skara sedan 74.

J. T. PIHLGREN.

60 år fyllde d. 28 okt. kommerserådet J. T. Pihlgren i Stockholm. Stud. 63, studerat vid Tekn. inst., vid Motala mek. verkst., samt i Paris Ing. vid Motala mek. verkst. 71-74, ing. i Marining.-staten 75, lärare v. Tekn. höskolan 78-88, direktör vid Marining.-staten 88, kommerseråd och byråchef i kommerskoll. 98.

C. G. BECKSTRÖM.

Kyrkoherden Carl Gustaf Beckström fyllde den 27 okt. 60 år. Stud. ex. 66, prästvigd 69, kyrkoherde i Åker sedan 87.

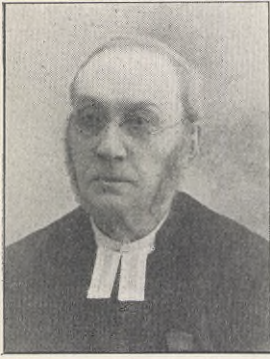

J. F. CARLSSON.

60 år fyllde den 24 okt. sridesmästaren Johan Fredrik Carlsson i Uppsala. Mårgång led. af stadsfullmäktiges styrelse led. af Uppsala Fåbr. o. Handverksören, Borgerskapets Gubbhus, Enkehus, Tekniska skolan, led. af Uppsala läns hushållningssällskap, landbrukskola m. m.

PORTRÄTTGALLERI

D. E. BOËTHIUS. †

F. kontraktsprosten kyrkoherden Daniel Edvard Boëthius afled i Orsa d. 12 okt. vid 71 års ålder. Stud. ex. 54. prästvigd 64, kyrkoherde i Ål 77-99, i Orsa sedan 99, kontraktsprost i Leksand 82-93. Från trycket utgivit religiösa skrifter.

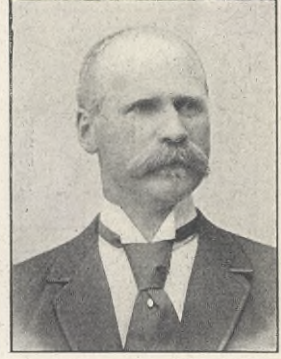
C. J. L. KUYLENTIERNAN. †

Den 19 okt. afled godsägaren, majoren Carl Johan Ludvig Kuylenstierna. f. 41. Stud. ex. 62, u.-löjtn. vid Skarab. reg. 63, kapten 84, afsked 93, senare major i armén. Dugande och betydande jordbrukare ägnade K. stort intresse åt boskaps-skötseln. Skapare af "Kuylenstiernska utfordringssystemet".

C. E. R. ROTH. †

Bruksägaren Carl Ehrenfried Reinhold Roth afled den 15 okt. å sin egendom Sunnansjö. Led. af riksd. Andra kam. 84-87, flerårig ordf. i komm.-stämma o. nämnd, landtingsman, ordf. i bevilln. beredn., led. af och ordf. i byggnadsnämnden, af kyrko- och skoloråd, m. m.

J. G. SMEDBERG. †

Kronolänsmannen, landsfiskalen Johan Gustaf Smedberg afled i Visby den 9 okt. vid 56 års ålder. Kronolänsmän 83.

G. JANSSON. †

En af Filipstads mera bemärkte män, grosshandlaren Gustaf Jansson afled den 21 okt. 67 år gammal. Framstående kommunalman, mångårig stadsfullmäktige, ordf. sedan 92 liksom och mångårig ordf. i drätselkammaren m. m.

E. A. WIMAN. †

D. 25 okt. afl. i Sthlm civiling. Ernst August Wiman. f. 38. Stud. ex. 59, utex. fr. Tekn. högsk. 63, reste 64 med statsstip. i utl. att stud. uppvisn.- o. luft-ävl.-inrätt. Sed. slutet af 64 konstr. i Sthlm af dyt. Sed 69 deläg. i firman Wiman & komp. 67-73 bitr. lärare vid Tekn. institutet. Skriftst. i tekn. ämnen.

C. W. R. BERGENSTRÄHLE. †

D. 22 okt. afl. i Sköfde f. kapt. baning. Carl Wilhelm Rudman Bergensträhle. F. 39, stud. ex. 54, utex. fr. h. art. lärov. Marieberg 61, anst. vid stat. järnv.-byggn. 62, livellör 63 löjtn. i väg- o. v. kåren 64, kapt. 78, afgick 95. Stat.-ingenjör 73 o. baningenjör vid statens 2:dra distrikt. Stadsfullmäktig i Sköfde 94.

J. E. LINDEBERG. †

F. d. godsägaren Johan Edvard Lindeberg afled den 18 okt. i Nyköping. Född 42, mångårig innehållare af Mönninge och Tabäckens egendom i Nicolai socken. Deltog verksamt i kommunens angelägenheter, bl. a. under flera år som kommunens ordf.

NYVAL TILL RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE.

Redaktör
A. NILSSON.
Vänster.
För Malmö.

70 år fyllde den 2 nov. f. bibliotekarien i K. biblioteket *Harald Wieselgren* och 80 år fyller den 12 nov. Stockholmsskriftställaren *Claës Lundin*.

H. 8 D. har förut meddelat utförliga biografier öfver dessa båda kända personer. W. är ju en ytterst skicklig biblioteksman och lärd historiker, en förstklassig biografisk författare samt en ovanligt spirituel talare. Han är för rätten en af "Sällskapet Iduns" grundläggare och allt fortfarande dess själ.

L. har alltsedan 1866 bl. a. verkat i "Stockholms Dagblad", där han skrivit på en mängd afdelningar, den politiska, nyhetsafdelningen, men framför allt konstafdelningen och krönikan. Han har vidare utgivit — och utgifver alltjämt — olika arbeten, noveller och skildringar, framför allt bilder från det Stockholm, som hör till äldre tider. Hans i förening med Aug. Strindberg utgifna "Gamla Stockholm" är ett ovanligt förtjänstfullt och intressant arbete.

FRIHETSHYMN

ORD AF BISKOP THOMAS.

MUSIK AF E. NORDENSTRÖM.

Biskop Thomas frihetssång, med tonsättning af kapten E. Nordenström i Göteborg, har vid några tillfällen därstädes utförts af stor sängkör och väckt liflig anklang. Vid nu stundande, särskilda högtidlighållandet af den 6 november, skall sången jämväl utföras vid Gustaf Adolfs-statyn i Göteborg af en betydande kör. Med tonsättarens medgifvande införa vi den fosterländska sången med pianoackompanjemang.

lj. fort.

mf Fri - het är det bä - sta ting, som sö - kas kan all

ver - den bring för den henne väl kan vä - ra vä - ra.

mf Gud har dig gif - vit sinn och själ, *ff* Var hell - re fri än

an - nans träl, ty fri - het föl - jer ä - ra ä - ra